

Portræt af en kommandant

Kommandant Lampe

Krigen kom meget stilfærdigt til vor lille bade- og fiskerby, Blokhus. At byen blev erobret markeredes med en besættelse af en strand- og luftvagt. Styrken var ca. 30 mand.

Den egentlige invasion her i byen begyndte med, at tyske tropper fra Aalborg og flyvepladsen kom i hundrede vis med store lastbiler for at blive vasket i Jammerbugtens sommerblå vand. De tømte isboderne, åd brødet hos bagerne, drak øllet på restauranterne, så det pludselig til fortrydelse for lokale gæster, ingenting var at få.

Året gik rundt, og en ny sæson begyndte, og nu blev der gang i det tyske foretagende. Soldaterne strømmede hertil i stadig større skarer. De tyske officerer kom i stjålne biler fra Vesteuropa, med nylakerede elskerinder, der bredte sig godt på restauranterne.

Det gik alt sammen ret fredeligt til efteråret 1942. Da fik vi den første barak og en deling på 120 rigtige soldater, som skulle tage stødet når englænderne gik i land. De var ikke længe om, at opdage vor blide kyst var vanskelig at forsvare uden fæstningsværker, og man begyndte at bygge bunkers, og anbringe et par små kanoner, der pegede mod vest ud over havet. Sådan gik vinteren, til vi fik en ny kommandant, der hed Lampe.

Det er måske uret at tillægge Lampe større betydning, end han fortjener. Han var naturligvis et led i systemet. Men Lampe havde det forud for andre tyske befalingsmænd, som her nævnes. Han havde kæmpet på russerfronten og der fået hovedet slået i syv stykker af en granat. Det var blevet samlet igen af de utrolige dygtige fletlæger, men dog ikke helt så godt, som da Vorherre samlede det første gang. Ved samme lejlighed fik Lampe sit højre ben skamferet. Derfor havde han fået indsat et trælår, men havde sit rigtige underben, hvortil blodet løb gennem trælåret at to gummislanger, det lyse blod ad den ene, og det mørke blod tilbage ad den anden - sådan sagde folk. Jeg har ikke selv set det, men kun hørt benet knirke, når jeg mødte ham.

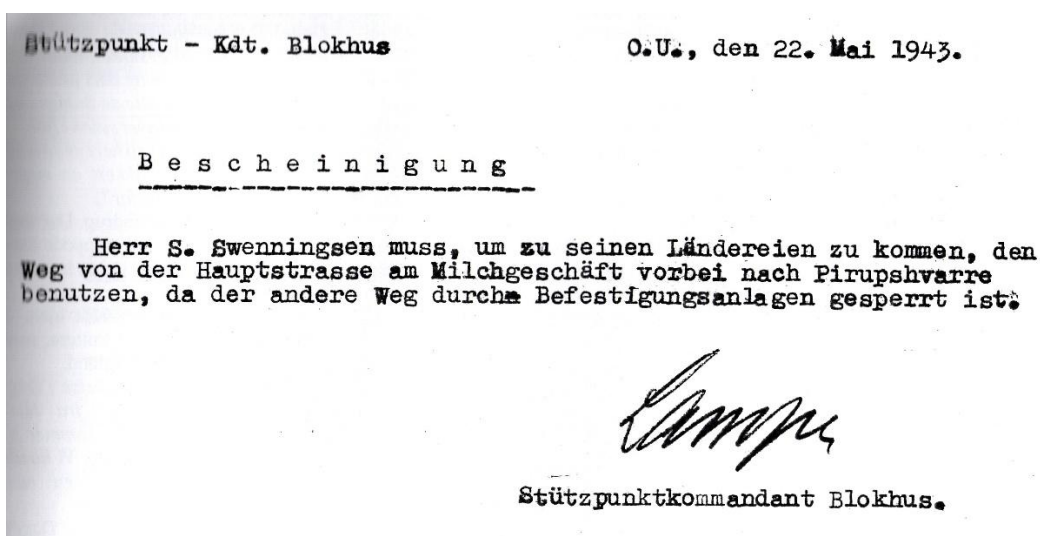
Lampe havde det forud for dem, der før hans tid var kommandanter her i byen, han kunne skrive en indberetning. I løbet af kort tid havde han fået centralledelsen i Berlin til at forstå, Blokhus var en umådelig vigtig plads. Vi blev derfor ophøjet til støttepunkt, i fæstningsrækken på Skagerakkysten, som går fra Skagen til Thyborøn, som igen er et led i den gigantiske og fjogede Atlanterhavsvold, som går fra Hammerfest i Nordnorge til San Sebastian i Nordspanien. Jeg har ved andre lejligheder kaldt vor by for Jammerbugtens perle og det navn fortjener den. Det er en hård kur for så lille en by at blive ophøjet til Støttepunkt. 22 millioner stjålne kroner læssede tyskerne ud over stedet.

Der gik 3 år, før fæstningsbyggeriet sluttede. Dog ikke helt. De vældige bunkers, hvoraf nogle havde 3 meter tykke betonvægge, godt indlagt med jern, nåede aldrig at få de femdobbelte ståldøre sat i, de måtte nøjes med forskallingsbrædder.

Det blev til noget over tyve bunkers, foruden mange andre støttepunkter, minefelter, pigtrådsspærringer, panserspærringer, camouflager, vagthuse med bomme både her og der, så man måtte vise Ausweis, for at slippe fra og til sit eget hus, før fæstningsbyggeriet gik i stå.

Tekst: Thomas Olesen Løkken - Dagligt liv under Tyskertiden.

Severin Svenningsen skriver i sine dagbogsblade følgende: 16. juli 1943: "To danske ingeniører kom herved, og vi drak de to tyske øverstkommanderende, Kommandør Lampe og ingeniør Finch fulde og fik dem til at love, at bunkeren bliver flyttet". Bunkeren ved Oak Bar og den blev ikke flyttet.

Da snapsen fældede den tyske kommandant Lampe i Blokhus

Egnssamlingen - hvor egnen samles...

Kommandant Lampe

Tekst: Ths. Olesen Løkken, 1945 i »Dagligt liv under tyskertiden«.
Fotos: Ukendt, 1945.

Krigen kom meget stilfærdigt til vor lille bade- og fiskerby, Blokhus. At byen blev erobret, markeredes med en besættelse af

en strand- og luftvagt. Styrken var ca. 30 mand.

Den egentlige invasion her i byen begyndte med, at tyske

tropper fra Aalborg og Flyvepladsen kom i hundredevis med store lastbiler for at blive vaske- de i Jammerbugtens sommerblå vand. De tømte isboderne, åd brødet hos bagerne, drak øllet på restauranterne, så der pludselig, til fortrydelse for lokale gæster, ingenting var at få.

Året gik rundt, og en ny sæson begyndte, og nu blev der gang i det tyske foretagende. Soldaterne strømmede hertil i stadig

større skarer. De tyske officerer kom i stjålne biler fra Vesteuropa, med nylakerede elskerinder, der bredte sig godt på restauranterne.

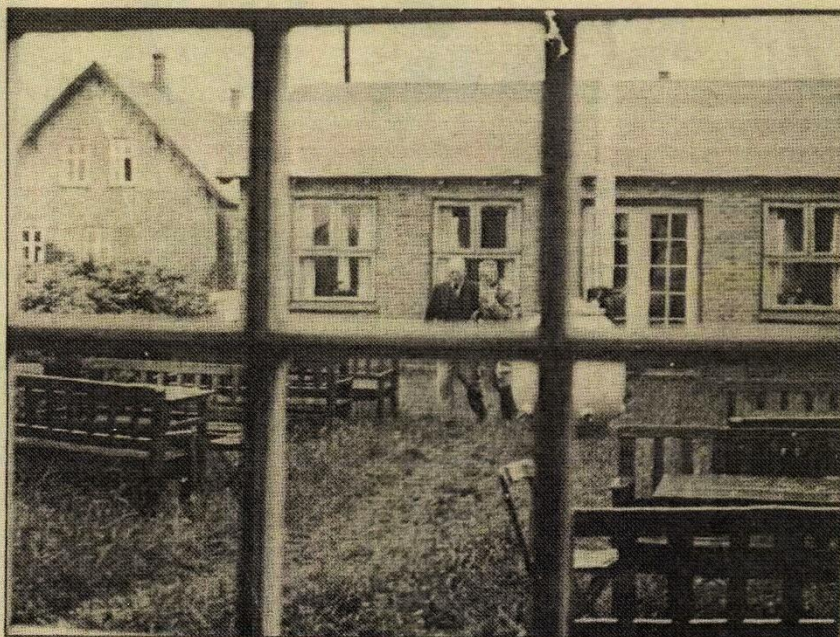
Det gik altsammen ret fredeligt til efteråret 1942. Da fik vi den første barak og en deling på 120 rigtige soldater, som skulle tage stødet, når englænderne gik i land. De var ikke længe om at opdage, vor blide kyst var vanskelig at forsvare uden fæstningsværker, og man begyndte at bygge bunkers, og anbringe et par små kanoner, der pegede mod vest ud over havet. Sådan gik vinteren, til vi fik en kommandant, der hed Lampe.

Det er måske uret at tillægge Lampe større betydning, end han fortjener. Han var naturligvis et led i systemet. Men Lampe havde det forud for andre tyske befalingsmænd, som her nævnes. Han havde kæmpet på russerfronten og der fået hovedet slået i syv stykker af en granat. Det var blevet samlet igen af de utroligt dygtige feltlæger, men dog ikke helt så godt, som da Vorherre samlede det første gang. Ved samme lejlighed fik Lampe sit højre ben skamferet. Derfor havde han fået indsat en trælar, men han havde sit rigtige underben, hvortil blodet løb gennem trælarret ad to gummislanger, der lyse blod ad den ene, og det mørke blod tilbage ad den anden. - Sådan sagde folk. Jeg har ikke selv set det, men kun hørt benet knirke, når jeg mødte ham.

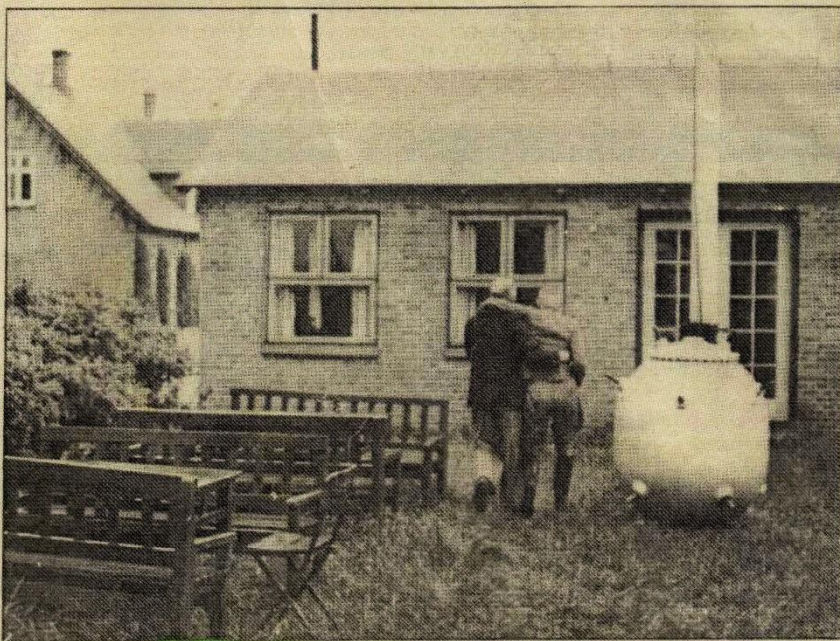
Lampe havde det forud for dem, der før hans tid var kommandanter her i byen, han kunne skrive en indberetning. I løbet af kort tid havde han fået centralledelsen i Berlin til at forstå, Blokhus var en umådelig vigtig plads. Vi blev derfor ophøjet til at hedde Stützpunkt 13, i fæstningsrækken på Skagerakysten, som går fra Skagen til Thyborøn, som igen er et led i den gigantiske og fjogede Atlanterhavsvold, som går fra Hammerfest i Nordnorge til San Sebastian i Nordspanien. Jeg har ved andre lejligheder kaldt vor by for Jammerbugtens perle, og det navn fortjener den. Det er en hård kur for så lille en by at blive ophøjet til Stützpunkt. 22 millioner stjålne kroner læssede tyskerne ud over stedet.

Der gik 3 år, før fæstningsbyggeriet sluttede. Dog ikke helt. De vældige bunkers, hvoraf nogle havde 3 meter tykke betonvægge, godt indlagt med jern, nåede aldrig at få de femdobbelte ståldøre sat i, de måtte nøjes med forskallingsbrædder.

Det blev til noget over tyve bunkers, foruden mange andre støttepunkter, minefelter, pigetrådsspæringer, panserspæringer, camouflage, vagthuse med bomme både her og der, så man idelig måtte vise Ausweis, for at slippe fra og til sit eget hus, før fæstningsbyggeriet gik i stå.

Da snapsen fældede den tyske kommandant Lampe i Blokhus 1945.

Øvrige kommandanter

Severin Svenningsens dagbog:

9. september 1943: "Far var oppe hos den tyske **kommandant Linche** for at få ændret planerne for bunkerbyggeriet. Han foreslog at bygge bunkeren vest for møddingen. Næste dag var far deroppe igen og foreslog nu, at bygge bunkeren vest for laden som først bestemt. Han kom tilbage og sagde, at de ikke ville have mere vrøvl med ham".

9. juli 1944: "Der var mange folk i Blokhus - meget fint vejr og varme - alle badede. Kl. 13. kom en tysk officer og forlangte far til at gå ud med en båd for at bjerge to tyske soldater, der var drevet til søs på en flåde. Far tog Alfred Nielsens pram og fik Niels Nielsen, Hilmar Støve og Svend Flamsholt med ud. De tog tyskerne ca. 1/2 mil ud og kom godt i land. **Kommandant Schubert** kom senere og takkede".